

27. listopada 2005. godine otvorena je glavna rasprava i pročitana optužnica. Optuženik se je izjasnio da ne smatra krivim.

Detaljni izvještaj s rasprava

12. prosinca 2005. – nastavak dokaznog postupka

Na raspravi su bile prisutne promatračice iz regionalnog monitoring tima: Veselinka Kastratović (CZM Os) i Olivera Franjičević (FHP Bg); Maja Karaman (GOLJP, Zg), predstavnici OSCE-a iz Zagreba, novinari, studenti, te optuženikov brat (jedan dan glavne rasprave). U raspravnoj dvorani je bio prisutan TV snimatelj.

Prvo je reproducirana video - vrpca ubojstva 6 civila ubijenih u blizini Trnova (BiH). Naziv vrpce: "Škorpioni – ubojstvo civila IP SA", te CD s istim sadržajem.

Potom se prešlo na saslušanje svjedoka.

Svjedok Robert Koprivanec, živi u Gabošu, rođen je 1972. godine. Na pitanje Predsjednika Vijeća kakvih saznanja ima o događaju, koji je predmet ovoga postupka, svjedok je rekao da je snimak smaknuća civila vidio na televiziji, da nije sudjelovao ni u kakvim inkriminiranim radnjama, da je na snimku prepoznao optuženoga Slobodana Davidovića. Rekao je, da je radio kao radnik osiguranja u Đeletovcima 1994. godine, gdje je upoznao optuženika. Zna ga kao mirnog, povučenog čovjeka, koji nije pravio ekscese. U vrijeme njegova zaposlenja, optuženik je već bio u Đeletovcima. Na pokazanoj snimci sa CD-a, svjedok je prepoznao, osim optuženika, Mamića, Petra Petraševića i Branislava Medića.

Na pitanje Predsjednika Vijeća, od kada je radio na poslovima osiguranja i što je osiguravao, svjedok je rekao da je počeo raditi 15. lipnja 1994. godine, osiguravao je naftna polja, bio je čuvar, u sastavu tadašnje Naftne industrije, no, sve je to bilo u sklopu «Škorpiona». Na pitanje, da li je i, ako jest, kakvu je uniformu imao, svjedok je rekao da su bile dvije uniforme jedinice "Škorpioni": crna i šarena. Na kapi i desnom rukavu imao je znak škorpiona. Predsjednik Vijeća predočio je svjedoku da je u istrazi rekao, da je vidio da Davidović odlazi na teren, te ga je pitao je li znao kamo je to Davidović odlazio. Svjedok je rekao da su išli u Bosnu, no, ne zna reći zašto su išli u Bosnu. U to vrijeme u Bosni su bile ratne operacije. Na pitanje, što je radio do 15. lipnja 1994. godine, svjedok je rekao da je do 1. srpnja 1992. godine bio u JNA, a potom je bio kod kuće. Jedno vrijeme je radio u miliciji, a potom se zaposlio kao čuvar naftnih polja u Đeletovcima. Na pitanje, tko je bio zapovjednik u Đeletovcima, svjedok je rekao da je to bio Slobodan Medić. Na pitanje, je li Slobodan Davidović imao kakvu zapovjednu funkciju, svjedok je rekao da je optuženik bio zadužen za kuhinju. Na pitanje, je li zapazio, na video - vrpci, u kakvim su uniformama osobe, koje su naoružane, svjedok je rekao da misli da su u maskirnim uniformama, za koje misli da su uniforme "Škorpiona".

Predsjednik Vijeća je rekao svjedoku da pogleda snimak, te kad prepozna neku osobu na tom snimku da odmah na to ukaže. Svjedok je, u jednoj sekvenci snimke, prepoznao optuženika, koji je na glavi imao crvenu beretku i maskirnu uniformu. Na istoj snimci, istom vremenu odvijanja događaja, (?)svjedok je prepoznao Milorada Mamića, koji je bio bez kape, te Petra Petraševića s kapom sa šiltom. Potom je prepoznao optuženika kako izvodi zarobljene civile iz kamiona. Nadalje je prepoznao Petra Petraševića, koji puca u civile. Prepoznao je i Branislava Medića, kada puca u civile u kući. Svjedok je rekao da se na snimku vidi, da optuženik u jednom trenutku stavlja nešto u prsluk, da je o tome davao iskaz u Policijskoj upravi u Vinkovcima, no, da se točno ne vidi da li se radi o pištolju ili ne.

Predsjednik Vijeća je izvijestio stranke u postupku, da je prihvaćen prijedlog branitelja optuženika, te je od MUP-a Srbije zatraženo očitovanje o vremenu kada je jedinica "Škorpion" formirana. Pročitao je odgovor, koji je dostavio MUP Srbije, Služba za otkrivanje ratnih zločina, Resor javne bezbjednosti, od 2. prosinca 2005. godine. U odgovoru piše da MUP Srbije ne posjeduje službenu dokumentaciju o jedinici "Škorpioni", a na temelju obavijesnih razgovora došli su do podataka da je jedinica formirana 15. lipnja 1992. godine, kao osiguranje Naftne industrije Krajine, da je komandant te jedinice bio Slobodan Medić, zvani Boca. Jedinica je raspuštena 14. lipnja 1996. godine.

13. prosinca 2005. – nastavak dokaznog postupka

U nastavku dokaznog postupka pozvani su svjedoci Đorđe Matijević i Zoran Vučenović. Svjedok Zoran Vučenović uredno je primio poziv, no, svoj izostanak nije opravdao. Stoga je Predsjednik Vijeća izdao naređenje da ga se ima prisilno dovesti na raspravu zakazanu za 15. prosinca 2005. godine, u 9,00 sati.

Svjedok Đorđe Matijević, stanuje u Šidskim Banovcima. Rekao je da poznaje optuženika, susjedi su. Na pitanje, kako je postao svjedok u ovom postupku, rekao je da ga je policija pozvala da bude svjedok pretrage optuženikove kuće. Nakon pretrage odveli su njega i svjedoka Zorana Vučenovića u Policijsku upravu u Vinkovce, gdje su im prikazali snimke, na kojima su prepoznali optuženika. Svjedok je rekao da je i svjedok Vučenović na snimkama prepoznao optuženika.

Predsjednik Vijeća je rekao svjedoku da će mu biti prezentirana video - vrpca ubojstva civila, u okolini Trnova, te da kaže, ako na snimci prepozna neku osobu. Svjedok je rekao da, u jednoj sekvenci snimka prepoznaje optuženika, s crvenom beretkom na glavi, potom u drugoj sekvenci ponovo prepoznaje optuženika s crvenom beretkom i cigaretom. Druge osobe na snimku svjedok ne poznaje. Optuženik je zatražio od Predsjednika Vijeća kratak razgovor sa bratom, što mu je Predsjednik Vijeća odobrio.

14. prosinca 2005. – nastavak dokaznog postupka

Svjedok Željko Junačko, rekao je da je bio zarobljen 19. listopada 1991. godine, kod Tominog hrasta. Zarobljen je sa Ivicom Pavičićem, koji je tu večer došao kao pojačanje. Svjedok je bio na straži sa Božićem, koji je nestao u noći. Zarobio ih je kapetan Šuco iz diverzantske grupe iz Niša. Nakon zarobljavanja, bili su jednu noć u Markušici, gdje su ih maltretirali, tukli. Nakon toga su jedan ili dva dana bili u Boboti, gdje su tučeni. Oko 14,00 sati, odvedeni su u Bogojevo, gdje su tučeni cijelu noć. Sutradan su odvezeni u logor u Begejce. Tamo su bili četiri ili pet dana. U tom logoru je bilo 440 osoba. 29. ili 30. listopada 1991. godine, dovedeni su u Bobotu, oko 12,00 sati, u zatvor, gdje je već bio jedan čovjek. Oko 16,00 sati došao je pukovnik Boro Ivanović, jedan Crnogorac i optuženik. Nakon što su ih pogledali izišli su iz zatvora. Optuženik se vratio, udario ga. Htio mu je odrezati lijevo uho. To mu je rekao Ivica Pavičić.

Na pitanje Predsjednika Vijeća, je li u to vrijeme, kad je zlostavljan, znao da se radi o optuženiku Davidoviću, svjedok je rekao da je to čuo od Bore Ivanovića, koji je rekao: "Ostavi dečke na miru, znaš da sutra idu na razmjenu". Sutradan su razmijenjeni, na jednom mostu, u Petrovoj Slatini. Svjedok je rekao da je Boro Ivanović izgovorio optuženikovo ime i prezime. Predsjednik Vijeća je predočio svjedoku da je u istrazi dao drugačiji iskaz. Svjedok je rekao da je toliko tučen, da je isto rekao samo drugačijim riječima, ali ništa bitno drugačije. Rekao je da su im se predstavili redom svi, koji su ušli u zatvor: Crnogorac, Zrenjaninac – Boro Ivanović i Davidović.

Na pitanje, je li još netko bio maltretiran, svjedok je rekao da je bio u nesvijesti, ali zna da je jednom čovjeku iz Antina Davidović odrezao uho. Na pitanje, kako to zna, svjedok je rekao da im je jedna gospođica dala zavoj, da su previli toga čovjeka. On osobno nije vidio da optuženik reže uho, no, taj čovjek mu je to rekao i pokazao. Nadalje, rekao je da je bio prisutan kada je optuženik htio kastrirati Pavičića. Na pitanje Predsjednika Vijeća, što je osobno vidio ili čuo od Pavičića, svjedok je rekao da je optuženik htio zarezati, ili je zarezao Pavičića, da je ponovo došao pukovnik Ivanović i spriječio ga. Predsjednik Vijeća predočio je svjedoku iskaz iz istrage, u kojemu je rekao da je optuženik napao Pavičića, skinuo mu donji dio trenirke i gaćice.

Nadalje, svjedok je rekao da je na televiziji vidio snimku ubojstva civila u Srebrenici. Prepoznao je optuženika. Nazvao ga je Pavičić, razgovarali su. Drugi dan su otišli u HVIDR-u i o tomu izvijestili novinare.

Na pitanje, kako ga je optuženik tukao, svjedok je rekao da ga je udario jednom rukom, od čega se onesvijestio. Predsjednik Vijeća predočio je svjedoku da je u istrazi dao iskaz, u kojemu je rekao da je optuženik udario svjedokovom glavom o zid, da ga je nekoliko puta udario nogom u rebra. Svjedok je rekao da zna za udarce u glavu, da je nakon toga bio u nesvijesti, da su mu povrijeđena rebra, o čemu posjeduje medicinsku dokumentaciju. Kako je bio u nesvijesti ne zna puno, no, Pavičić mu je pričao. Na pitanje, da li se sjeća vožnje iz Bobote u Begejce, svjedok je rekao da su voženi u manjem vojnom kamionu, da su se vojnici zaustavljali u svakom selu, išli piti, i govorili mještanima da voze ustaše, nakon čega su ih mještani tukli. Rekao je da su on i Pavičić morali tući jedan drugoga drvenim čekićima po glavi.

Na pitanje zamjenika ŽDO-a kada ga je optuženik tukao, svjedok je rekao da je to bilo 31. listopada 1991. godine. Optuženik je na sebi imao maskirnu uniformu, na lijevom rukavu je pisalo, ćirilicom, "Škorpion" i bila naslikana životinja - škorpija. Na pitanje, zna li da je optuženik udario njegovom glavom o zid, svjedok je rekao da mu je to pričao Pavičić. Na pitanje, ima li zbog toga kakvih tegoba, svjedok je rekao da se liječi na psihijatriji, da pije apaurine od 10 mg. Svjedok je rekao da je razmijenjen 1. studenoga 1991. godine

Na pitanje optuženika, da li svjedok zna i čitati i pisati ćirilicu, svjedok je rekao da čitati zna, a da bi pisati morao vježbati, jer dugo nije pisao. Na pitanje optuženika, zašto ga svjedok nije tužio ranije, nego je čekao 10 godina, svjedok je rekao: "Niste me samo vi maltretirali". Na daljnje pitanje, gdje je čovjek iz Antina, svjedok je rekao da je taj čovjek umro. Na daljnje pitanje, da li svjedok posjeduje kakvu dokumentaciju o maltretiranju, ovaj je rekao da sve ima u Policijskoj upravi u Osijeku, gdje je dao iskaz. Na pitanje, kako je moguće tući se čekićem po glavi, a da ožiljci ne postoje, svjedok je rekao da je sve evidentirano u medicinskoj dokumentaciji, da nema ožiljaka na glavi. Optuženik je rekao da on jest Slobodan Davidović, no, da njegov nadimak nije David, već Bodo.

Predsjednik Vijeća je pitao svjedoka, koliko puta je davao iskaz o svom zarobljavanju, na što je svjedok rekao da je iskaz davao u Policijskoj upravi u Osijeku. Ovo mu je drugi put na sudu, te da još o tomu postoje dokumenti kod njih u HVIDR-i.

Na pitanje člana Vijeća, kako se osjećao onda, a kako se sada osjeća, svjedok je rekao da je sada u depresiji, a onda su bili bolovi. Depresija se javlja kad gleda inserte na televiziji. Na pitanje, što je imao na sebi u trenutku zarobljavanja, svjedok je rekao da je imao zimsku uniformu dragovoljca D. rata, futrovanu, i automatsku pušku. Odmah nakon zarobljavanja su razodjenu, dane su im neke stare stvari. Predočeno je svjedoku da je u istrazi govorio, da je morao davati izjavu za TV Novi Sad. Član Vijeća ga je pitao je li te izjave davao prije zlostavljanja, ili nakon toga. Svjedok je rekao, da je to bilo u vrijeme kad je bio u logoru u Begejcima, dakle, prije nego ga je optuženik zlostavljao.

Članica Vijeća je pitala svjedoka koliko ga je osoba, osim Davidovića, tuklo. Svjedok je rekao da ga je tukao samo Davidović.

Optuženik je tražio da svjedok opiše Boru Ivanovića i Crnogorca, na što je svjedok rekao da je Boro Ivanović bio srednje visine, 175 – 180 cm, težine od 75 do 80 kg. Crnogorac je bio visok, mršav čovjek, s bradom.

Svjedok Ivica Pavičić, rekao je da je bio policajac u Đakovu. Nakon policijske službe je bio pripadnik Treće aktivne brigade iz Osijeka. Poslije pogibije kolega u Sarvašu, prešao je u 122. đakovačku brigadu. Došao je u Tomin hrast, gdje ga je sa svjedokom Junačkom zarobio diverzantski vod iz Niša(kapetan Šuco). U Markušici ga je ispitivao Mićo Uzelac, koga je znao iz Osijeka. Tukao ga je i tražio da ga zove "vojvoda Mićo". Svjedok je rekao da ga je izdalo to što je imao na rukavu košulje oznaku "ZNG". Našli su kod njega potvrdu o plaći iz Policije. Kronicu, koju je imao, su iskitali. Iz Markušice su ih prebacili u Šodolovce, gdje su ih vodili kroz selo i tukli. U selu je bilo 250 četnika. Predstavio im se vojvoda Crnogorac iz Podgorice. U Boboti, gdje su stigli oko 23,00 sata, ih je dočekaao Boro Ivanović. Svjedok je rekao da su ih tukli cijelo vrijeme. Vodili su ih kroz selo, išli su u Tenju, gdje je dobro zapamtio neke ljude. Potom su išli u školu u Dalj, nakon toga u Bogojevo i u logor u Begejce. Za logor u Begejcima svjedok je rekao, da nikome ne bi poželio što je tamo prošao. U Begejcima je bio evidentiran pod brojem 264, a Željko Junačko pod brojem 265. Išlo se na razmjenu, ako bi netko platio. Njih je spasio jedan pilot, nikako im ne bi Ivanović pomogao. Rekao je da su imali sve podatke, tko je gdje, da je «peta kolona» dobro odradila svoj posao i poslala Srbima informacije. Tu su proveli nekoliko dana, nakon čega su vraćeni u Bobotu. Rekao je da je optuženi Davidović tukao Željka Junačkoga. Rekao je da optuženika ne može nazvati gospodinom, on je za njega neprijatelj. Njega su tukli zbog toga što je glasao za HDZ, "cipelarili" su ga. Svjedok je rekao da je nakon izlaska iz zatvora imao 46 kg. Mučenje se nastavilo na igralištu u Boboti, gdje su ih izveli. Rekao je da je vidio, da je optuženik udario glavom Željka Junačkoga o zid. On je bio u trenirci. Jedan od optuženikovih ljudi mu je skinuo donji dio trenirke, gaćice, zarezao ga po testisu, nakon čega je krvarenje bilo obilno i ovaj se onesvijestio. Svjedok je rekao da su ih vodili u Antin, gdje je vidio da su osobe iz Novog Sada ubile 7 ili 8 ljudi u Antinu, te da je zbog toga, što je to vidio, dobio udarce u rebra, s desne strane. Nadalje, rekao je, da je Boro Ivanović, koga on dobro zna, rekao da ih ne smiju više tući, jer da idu na razmjenu. Rekao je: "Znate li što znači biti jedan i pol dan bez batina". Rekao je da je Ivanović tražio od njih, da on ubije Glavaša, a da Željko Junačko ubije Kramarića, kao uvjet da ih pusti. Rečeno im je, ako razmjena njih dvojice, za dva pilota JNA, ne uspije, da moraju sami sebi iskopati grob. Rekao je, da su se digla dva aviona na katedrale u Osijeku i Đakovu. Rekao je, da je molio, motorolom, Glavaša da dopusti razmjenu. Razmjena je bila kod Ivanovca. Razmijenjeno je 11 osoba Pod granatama su došli do Osijeka. Željko Junačko tučen je, nakon razmjene, u Policijskoj upravi Osječko-baranjskoj u Osijeku.

Na pitanje ŽDO-a, sjeća li se kada ga je optuženik maltretirao, svjedok je rekao da je to bilo dva dana prije zamjene, no, ne sjeća se točno datuma. Na pitanje, na koji način je optuženik maltretirao Junačkog, svjedok je rekao da je došlo 6 ili 7 optuženikovih suboraca, dvojica su bila sa njim, ostali sa Junačkim. Od Junačkog je bio udaljen 20 do 30 metara. Davidović je prvi došao i udario Junačkovom glavom o zid, čuo je njegove jauke. Na pitanje, da li je optuženik zarezao njegovo spolovilo, svjedok je niječno odgovorio. Na pitanje, je li ga optuženik na neki drugi način maltretirao, svjedok je niječno odgovorio. Na pitanje, u kakvoj je uniformi bio optuženik, svjedok je rekao da je imao šarenu maskirnu uniformu, naslikanog škorpiona i natpis "Škorpion", na ćirilici, koju on ne zna, ali mu je Junačko pročitao. Na pušci je pisalo "Borovo Selo» i neki datum.

Predsjednik Vijeća je predočio svjedoku, da je u svom iskazu, u istrazi, rekao da je vidio odrezano uho čovjeka iz Antina, da je to učinio Davidović. Svjedok je rekao da on to nije vidio, no, čuo je od toga čovjeka.

Član Vijeća je pitao svjedoka, gdje je bio optuženik, u trenutku kada su njemu skinuli donji dio trenirke i gaćice. Svjedok je rekao da je bio na strani gdje je odveden Junačko Željko.

Optuženik je pitao svjedoka, kako je zarezan, na što je svjedok rekao da je zarezan testis, duboko, da mu se noga koči od toga. Optuženik je tražio da svjedok opiše Boru Ivanovića, na što je svjedok rekao da je Ivanović nizak, mršav, sitnije građe, visine kao optuženik, dobro ga zna iz osječke vojarnje. Optuženik je pitao svjedoka, zna li da u Bršadinu i Bijelom Brdu postoji prezime Davidović. Svjedok je rekao da to ne zna.

15. prosinca 2005. – nastavak dokaznog postupka

Na današnju raspravu, po nalogu Predsjednika Vijeća, priveden je svjedok Zoran Vučenović. Priveli su ga djelatnici Policijske postaje Otok. Kao razlog privođenja je navedeno neodazivanje uredno primljenom pozivu, te to što nije opravdao svoj izostanak.

Svjedok Zoran Vučenović je rekao da nije došao na raspravu 13. prosinca 2005. godine, stoga što nije imao financijskih sredstava, a rekao je i da je bio bolestan. Požalio se da je policija dolazila k njemu prethodnu noć i ujutro rano je morao na put.

Svjedok je rekao da stanuje u Šidskim Banovcima. Na pitanje, kako je došlo do toga da ima svojstvo svjedoka u ovom postupku, svjedok je rekao da je optuženikov brat došao i zvao njega i Matijevića, da budu prisutni kod pretrage kuće, jer drugi nisu htjeli. Pri pretrazi je nađena jedna plinska maska, puška, fotografije. Na pitanje, je li davao već iskaz, svjedok je rekao da je išao sa Matijevićem u Policijsku upravu u Vinkovce, gdje su mu pokazali fotografije i pitali ga da li prepoznaje optuženika. Rekao je da su mu pokazali još neke fotografije optuženika kod kamiona, no, to njega nije zanimalo. Film nisu prikazivali.

Na pitanje Predsjednika Vijeća, da li poznaje optuženika, svjedok je rekao da ga poznaje, selo je malo, mještani se svi poznaju. Na pitanje, koliko godina je imao u vrijeme kritičnog događaja, svjedok je rekao: "Bio sam klinac", a optuženik je rekao: "10 godina».

Predsjednik Vijeća je predočio svjedoku, da je svjedok Matijević rekao, da su im u Policiji, u Vinkovcima, pokazali snimak, na što je svjedok rekao da se nije radilo o snimku, već o fotografijama, gdje se vidi optuženik pred kamionom.

Svjedoku je predočena video - vrpca i, na mjestu gdje se vidio optuženik kod kamiona, s crvenom beretkom i puškom, svjedok je reagirao i rekao da je to Davidović.

Optuženik je rekao svjedoku neka se ne boji i neka poštuje Sud. Pitao ga je, s kim se družio najviše, 1991. godine. Svjedok je rekao: "Sa tobom", te je rekao da se družio i sa jednim dječakom. Optuženik ga je pitao, da li se sjeća Ruskinja iz banke, rekavši mu da se ne stidi, da slobodno odgovori. Pitao ga je, da li se sjeća da su ih on i taj dječak išli gledati. Svjedok je rekao da je to bilo u ljeto, 1991. godine. Na pitanje, tko ih je čuvao, svjedok je rekao da ih je čuvao optuženik.

16. prosinca 2005. – nastavak dokaznog postupka

Predsjednik Vijeća je konstatirao, koji su sve dokazi do sada izvedeni. Zapisnički je konstatirao da će se pročitati nalaz i mišljenje sudsko - medicinskog vještaka. Pročitat će se zapisnik o pretrazi stana i drugih prostorija, od 13. lipnja 2005. godine. Pretraga je izvršena u optuženikovoju kući. Pročitat će se i medicinska dokumentacija za oštećenog Željka Junačkoga, i oštećenog Ivicu Pavičića.

Iz nalaza i mišljenja vještaka sudsko - medicinske struke, dr Josipa Škarića, utvrđeno je da je Željko Junačko bolnički liječen 1992. godine, da je bio zatočen u logoru Begejci, da je tamo maltretiran, tučen, da je u logoru zadobio povrede 7. i 8. rebra i natučenu glavu. Mišljenje vještaka je da je Željko Junačko, tijekom zatočenja u logoru Begejci, od 19. listopada do 1. studenoga 1991. godine, zadobio prijelom 7. i 8. rebra, te natučenu glavu i da se radi o običnim teškim tjelesnim povredama.

Za Ivicu Pavičića vještak je dao nalaz i mišljenje da je oštećenik bio zatočen u logoru Begejci, od 19. listopada do 1. studenoga 1991. godine. Oštećenik se žali na bolove u lijevom koljenu, no, vještak, zbog oštećenikovog ranijeg bavljenja kuglanjem, ne može sigurno utvrditi da su bolovi u koljenu uzrokovani boravkom u logoru. Bolovi u slabinskoj kralježnici nisu u uzročno - posljedičnoj vezi s boravkom u logoru. Vještak je preporučio vještačenje po vještaku neuropsihijatrijske struke.

Uz suglasnost stranaka u postupku, Predsjednik Vijeća donio je rješenje, kojim se iz sudskog spisa izdvajaju službene zabilješke, te zapisnici sastavljeni mimo odredbi Zakona o kaznenom postupku.

Zamjenik ŽDO-a i branitelj nisu imali novih dokaznih prijedloga. Stoga je dokazni postupak završen. Nakon toga, Predsjednik Vijeća je objavio da se pristupa iznošenju obrane. Pojasnio je optuženiku da nije dužan iznositi svoju obranu, no, ako želi, može je iznijeti.

Optuženi Slobodan Davidović rekao je da ne zna koliko vremena ima na raspolaganju. Predsjednik Vijeća mu je rekao da, ako želi, počne iznositi svoju obranu, jer da ima dovoljno vremena.

Optuženik je rekao, da želi reći, da je točno ono što je rekao svjedok, Robert Koprivanec, da ga zna iz Đeletovaca kao mirnog i povučenog čovjeka. Bio je pripadnik jedinice "Škorpioni", 1995. godine, kada se kritični događaj zbio. U Đeletovcima je radio na poslovima poslovođe -koordinatora između kuhinje i trezarije. Nije išao u borbe, jer je imao trbušni bruh, koji mu se spuštao u desnu preponu. Stoga je morao svakih 3 do 4 sata leći, da bi se smirili bolovi i bruh vratio u trbušnu šupljinu. Njegova dužnost nije bila odlaziti na ratište. No, otišao je, kako tvrdi, na prijevaru. Komandant Slobodan Medić, zvani Boca, nije želio na teren u Sarajevo voditi svoga brata, pa je poveo njega. Optuženik kaže da nije imao točno saznanje kamo idu. Rekao je da ga je komandant pozvao da brine o hrani. Iz Đeletovaca je krenulo oko 130 pripadnika njihove jedinice, 3 autobusa i mali «tamić» – hladnjača, s hranom. Rekao je, da su svuda sa sobom nosili hranu, jer su imali finansijskih sredstava za nabavku hrane. Radili su s naftom. Od Đeletovaca su išli prema Srbiji, prvo preko Vinkovačkih Banovaca, a potom preko njegovog sela Šidskih Banovaca. On je išao u džipu sa komandantom i njegovom trojicom tjelohranitelja. Kad su prolazili mimo njegove kuće, pogledao ju je i znao je da se sprema nešto loše za njega. Potom su išli u Šid i Sremsku Raču, Išli su po šumama, kako bi izbjegli kontrole UN-a. U BiH su prešli preko Pavlović mosta. U noći, oko 2 ili 3 sata, došli su u okolinu Sarajeva, na planinu Jahorinu, u hotel "Šator". Tu su već zatekli neke jedinice iz BiH. Komandant je bio u šarenoj maskirnoj uniformi, nosio je crvenu beretku, a na desnom rukavu imao je izvezen (crnim koncem) znak škorpiona i crvenim koncem ispisanu riječ "Škorpioni". Na kapama su imali malog crvenog škorpiona. Neki pripadnici su imali beretke, neki su imali kape sa šiltom. Iz hotela "Šator" krenuli su u Trnovo kamionima. Autobuse su ostavili kod hotela. Sa njima je išla municija i «tamić» s hranom, te sanitetsko vozilo. Trnovo je bilo u kotlini, okolo su bili bošnjački položaji. U Trnovo su došli u noći, oko ponoći, ili oko jedan sat nakon ponoći. Nisu našli nikoga od srpske vojske, a njima su išli u pomoć. Otišli su 2 do 3 km od Trnova U jednoj udolini su našli neko vikend - naselje i tu su se smjestili po kućama. Ispred kuće u kojoj su bili on, komandant i njegova tjelesna straža, i gdje je bila komanda jedinice, uspostavljene su straže. Ostali vojnici su se smjestili isto po kućama i uspostavili svoje straže. U kući, u kojoj su se smjestili, u jednoj sobi su bili on i Aleksandar Medić, u drugom dijelu su bili Kosanović Duško, zvani Sova, Petar Petrašević i Milorad Mamić. Komandant, Slobodan Medić bio je neškoloivan čovjek, ali izvanredan taktičar, čuvao je svoje ljude, dobro je kamuflirao položaj i teško su ih otkrivali. Bez obzira kakav je bio, uvijek je išao prvi. U jedinici nije smjelo biti niti alkohola, niti droge. Svjedok je rekao da je on prije bio alkoholičar, no, da u jedinici nije pio četiri godine, upravo stoga da ne bi počinio neke stvari zbog kojih bi se kasnije kajao, "a i sad se kajem za mnogo stvari". Njihovi izviđači su dobro radili svoj posao, noću su obilazili teren, imali su IC uređaje, bili su maskirani bojama. Izviđali su dva - tri dana teren, određivali su bošnjačke položaje. Nakon toga je počela borba. Poslije par dana došlo je do borbi prsa u prsa. Poginuo im je jedan vojnik, Zoran se zvao. Bio je iz zapadne Slavonije. (ovdje je optuženik zaplakao). Imali su i ranjenih vojnika. «Škorpioni» su imali pancire, no, od sitnih gelera je bilo ranjavanja. Sa njima u grupi je bio jedan podoficir iz bivše JNA, koji je po struci bio artiljerac. On im je puno pomogao. U to vrijeme bošnjački položaji bili su udaljeni od njihovih samo 100 metara. Rekao je da su odbili bošnjački napad, zahvaljujući upravo tom podoficiru, koji je stručno određivao mete. U srpnju 1995. godine, dok je bio u toj kući, gdje su se smjestili, negdje oko 14,00 ili 15,00 sati (bilo je sunčano vrijeme) vidio je da dolazi vojno vozilo. Iz njega je izašao muškarac u šarenoj maskirnoj uniformi, bez oznaka. Nije znao kojoj je jedinici pripadao. Imao je kapu nabijenu na oči, nije ga uspio vidjeti. Komandant je bio na donjem katu, gledao je kartu. Taj muškarac se u komandi zadržao najduže minutu, a u međuvremenu su njihovi vojnici iz toga kamiona prebacili šest zarobljenika u njihov kamion, koji se vidi na snimku.

Nakon toga, komandant je pozvao njega i rekao: "Momci, imate akciju". Optuženik je rekao da je tada morao brzo razmišljati, jer je vidio da se nešto gadno za njega sprema. Došli su tjelohranitelji, spremni, što znači da su se dogovorili o svemu. Zarobljenici su bili vezani žicama oko ruku i nogu, bili su premlaćeni, uplašeni (ponovo je plakao dok je to iskazivao). Nje mogao odrediti godine zarobljenika zbog povreda koje su imali. Optuženik tvrdi da mu je komandant namjestio to zlo, jer mu se želio osvetiti. On je puno znao o komandantu, bio je spreman suprotstaviti mu se, reći mu što misli, dok se drugi to nisu usudili. Nakon desetak minuta stigao je s kamerom i Slobodan Stojković i počeo snimati. Rekao je, da mu je to namjestio komandant, no, da se prevario, jer nije znao da će Branislav Medić, brat njegove supruge, voziti kamion. Rekao je: "Znao sam šta će se desiti, već mi je bilo jasno". "Ja sam glumio strogoću. Da bi sebe sačuvao morao sam parirati njegovoj namjeri". Rekao je, da mu je bilo sumnjivo, jer je komandant svuda išao prvi, a sada je njih četvoricu pustio da idu sami. (Optuženik je tu ponovo plakao). Rekao je, da je vidio, da je jedan od vojnika udario zarobljenika u predio prsa. Svašta su im govorili. Rekao je da se vidi na snimku, da je on ciljano prikazan kod kamiona, gdje je rekao: "Izlazite". Kad su zarobljenici natjerani da legnu jedan do drugog, s glavom prema tlu, jedan mladić mu je rekao da ima 16 godina. Taj mu je "dečkić" rekao da je iz Srebrenice "Tada sam shvatio mnoge stvari. Imam rođenu sestru u Njemačkoj, živi sa Hasanom Alićem, rođenim blizu Srebrenice". Optuženik je plačući rekao: "Kako bi mogao pucati u tog jadnog dečka, kako bi mogao pogledati u oči sestri".

Ovdje je Predsjednik Vijeća rekao optuženiku da se smiri, dok unese iskaz u zapisnik. Optuženik je zamolio kraću stanku, da popuši cigaretu i ode na WC. Predsjednik Vijeća rješenjem je odredio stanku od 15 minuta.

U nastavku optuženik je rekao: "Videli ste na snimci, tko puca u te jadne ljude". Rekao je, da je podmukli snimatelj namjerno rekao da mu je "riknula" i druga baterija na kameri, a i nadalje je snimao. Tvrdi, da snimatelj namjerno nije htio snimiti situaciju za vrijeme strijeljanja civila, kada je on okrenuo leđa, da to ne gleda. Nakon ubijanja četiri civila, dva preostala civila su prenijeli tijela prije ubijenih. Rekao je: "Vidjeli ste ko puca u onu zadnju dvojicu. Vidite na snimku, govorim iskreno, mada bi mogao i da lažem, da se vidim ja da nešto mećem u džep. To je bio pištolj moj, ali hvala Bogu ili sreći, ja nisam pucao, morao sam da glumim do kraja,..." Nakon toga vratili su se u komandu. Oni su odmah otišli kartati «belu», "kao da su došli iz svatova", a on je otišao leći. (Svjedok cijelo vrijeme plače).

Na pitanje Predsjednika Vijeća, ima li što reći u odnosu na drugu točku optužnice, optuženik je rekao da je razgovarao sa svojim braniteljem, da ima određenih saznanja u vezi te točke. Pitao je, da li ima u dvorani novinara. Nakon što mu je Predsjednik Vijeća potvrdio da ima, da je rasprava otvorena za javnost, optuženik je rekao da ne smije reći. «Onda ništa», rekao je, ali je dodao: "Ja znam da nisam bio tamo". U vezi druge točke optužnice, optuženik je rekao da mu je žao oštećenika, ako ih je povrijedio svojim ispitivanjem, no, želi skinuti ljagu sa svoga imena, bez obzira što su "(me) novinari proglasili krvnikom, zlikovcem, kao da nisam ljudsko biće".

Predsjednik Vijeća je rekao optuženiku: "Imate priliku vi reći svoju istinu". Optuženik je rekao: "Nisam ja tu kriv ništa".

Predsjednik Vijeća pitao je optuženika želi li odgovarati na pitanja branitelja, zamjenika ŽDO-a i članova Vijeća. Optuženik je rekao da će odgovarati na pitanja, no, ovisi o pitanju da li će dati odgovor ili ne. Branitelj je rekao da nema pitanja.

Optuženik je rekao da je izjavio, prvi put, da se ne osjeća krivim za prvu točku optužnice, "ali osjećam moralnu i ljudsku krivnju samo što sam bio prisutan tamo i bez namjere da počinim nikakav zločin prema nikome".

Zamjenik ŽDO-a je pitao optuženika može li se izjasniti o vremenu ubojstva civila, kod Trnova, jer je optuženik izjavio da je to bilo u srpnju, a na titlu na snimci piše 6. lipnja 1995. godine. Optuženik je rekao da misli da je bio srpanj, no, da je moguće da je tako kako piše na titlu snimka. Na pitanje tko je

njihovoj jedinici osiguravao logistiku, optuženik je rekao da su hranu kupovali, jer su imali novca, no, za nabavku oružja, opreme, municije, brinuo je i znao je samo komandant, on o tome nema saznanja. Na pitanje koliko je osoba bilo u kamionu, iz kojega su zarobljenici prešli u njihov kamion, svjedok je rekao da je on vidio 6 zarobljenika, da ne zna je li bilo u drugom kamionu još zarobljenika, jer to nije vidio. Na daljnje pitanje, da se na snimku vidi da je nastala pauza između izlaska zarobljenika iz kamiona i strijeljanja, te zašto je nastala ta pauza, optuženik je rekao da se valjda čekalo da snimatelj dobije drugu bateriju. Na pitanje, je li tko došao iz neke druge jedinice, svjedok je niječno odgovorio. Zamjenik je pitao optuženika, zašto je vadio pištolj, na što je optuženik rekao, da je već govorio, da je to morao učiniti kako bi se zaštitio. Oni nisu gledali što on radi, mislili su da i on puca. Na pitanje, tko je sve pucao, optuženik je rekao: "Pa, rekao je Robert". Zamjenik je rekao: "Ja vas pitam, vi ste bili tamo", na što je optuženik rekao, da to ne smije reći iz sigurnosnih razloga. Na pitanje, koliko je vremena prošlo od ubijanja četiri osobe, do ubijanja preostale dvije osobe, optuženik je odgovorio da je bilo kratko, samo koliko je trebalo dok su preostala dva zarobljenika prenijeli u kuću četvoricu ubijenih. Ta je kućica bila blizu mjesta ubijanja.

Predsjednik Vijeća je pitao optuženika, kada je ušao u sastav "Škorpiona", na što je optuženik odgovorio, da je to bilo u studenome 1992. godine. Na pitanje, što je do tada radio i zašto je otišao u tu jedinicu, optuženik je rekao da je bio u selu, da su držali straže, da se svatko svakoga bojavao. U jedinicu je otišao da bi zaradio za život. Brat je bio bez posla, snaha isto, majka je bila istjerana iz stana u Vinkovcima. Na pitanje, što je bilo s tijelima ubijenih, optuženik je rekao da zna da su sva bila prenesena u kuću i tu su ih ostavili. Na daljnje pitanje, da li ima saznanja da su tijela spaljena, optuženik je niječno odgovorio. Na pitanje, da li je prije bio u Boboti, optuženik je rekao da je bio, prije nekih 15 ili 20 godina, sa jednim prijateljem. U ratu, s jedinicom, nije bio u Boboti. Rekao je, da je tek 1993. godine komandant napravio zastavu za "Škorpione" i da ne zna jesu li pripadali Krajini ili Srbiji. On je radio u kuhinji, u Đeletovcima. Rekao je, da je pitao za izgled Bore Ivanovića, zato što ga dobro znao. Opisao ga je kao sobu visoku oko 190 cm, tešku do 140 kg, koji je volio dolaziti u njihovu kuhinju i tamo jesti.

Član Vijeća je pitao optuženika, kakva su jedinica bili "Škorpioni". Optuženik je rekao da su jedinicu 1993. i 1994. godine zvali "Odred Boca" po komandantu, da nisu išli u borbu, da su čuvali naftna polja. Opis njegova radnog mjesta bio je "čuvar naftnih polja". Na daljnje pitanje, kakva je to jedinica bila u Trnovu, optuženik je rekao da to ne zna. Komandant je naredio da zauzmu položaje. Nisu jurišali. Na pitanje, jesu li i druge jedinice imale u opremi pancirne košulje, optuženik je rekao da on to ne zna. Na pitanje, kakvu je on uniformu imao, kao pripadnik jedinice "Škorpioni", optuženik je rekao, da je ima šarenu uniformu, ili crni jednobojni kombinezon i automatsku pušku. Na pitanje zašto je ušao u tu jedinicu, optuženik je rekao da nije imao od čega živjeti. Na daljnje pitanje, što je to osjetio kod svoje kuće, kad je pogledao, a o čemu je govorio, optuženik je rekao da je osjetio da se nešto sprema, osjetio je to po komandantu, da se sprema neka zamka. Na pitanje, kakva se zamka spremala, optuženik je rekao da se spremala njegova likvidacija. Na pitanje, je li pokušana kada ta likvidacija i, ako nije, zašto nije pokušana, kad on tvrdi da je osjetio da se ona sprema, optuženik je rekao da je tu bilo puno ljudi iz njegova sela, koji bi mogli kasnije reći istinu. Na pitanje, što je znao o komandantu, optuženik je rekao: "Ne smem reći". Član Vijeća je pitao optuženika, tko je vodio akciju ubijanja zarobljenika, na što je optuženik rekao, da je komandant naredio njima četvorici da izvedu taj zadatak. Nitko nije vodio akciju. Snimatelj ga je prikazao pored kamiona, te je ispalo kao da on vodi akciju. Na pitanje, kakav je bio međusobni odnos vojnika u njihovoj jedinici, optuženik je rekao da je bio dobar, da su se družili. Na pitanje, što misli o zločinu, je li on u redu, ili ne, optuženik je rekao: "Kako može biti u redu pobiti nevine ljude". Na pitanje, zašto se nije suprotstavio, optuženik je rekao, da je to napravio, da bi i njega ubili. Na pitanje, zašto su ga svjedoci prepoznali u Boboti, optuženik je rekao da to ne zna, ne zna njihove razloge, te da ga nisu prijavili, ranije, za zlostavljanje.

Zamjenik ŽDO-a izmijenio je optužnicu, na način da je vrijeme izvršenja kaznenog djela, nad šestoricom bošnjačkih civila, precizirao kao lipanj 1995. godine, te je u drugoj točki optužnice odustao od optužbe optuženika za mučenje svjedoka Ivice Pavičića.

Rješenjem je odlučeno, da će se završne riječi stranaka održati 28. prosinca 2005. godine, s početkom u 9,00 sati, u velikoj dvorani Županijskog suda u Zagrebu.

Izveštaj sastavila Veselinka Kastratović

28. listopada 2005. godine otvorena je glavna rasprava i pročitana optužnica. Optuženik se je izjasnio da nije kriv. Dokazni postupak proveden na raspravama od 12-16. prosinca 2005.

28. prosinca 2005. – završni govori stranaka

Na raspravi su, kao monitorice, bili prisutni: Vesna Teršelič iz Documenta-e, Veselinka Kastratović iz Centra za mir, nenasilje i ljudska prava Osijek, predstavnice OSCE-a Zagreb, te studenti i novinari.

Predsjednik Vijeća je ponovio, da je dokazni postupak završen 16. prosinca 2005. godine, te da se prelazi na govore stranaka.

Zamjenik ŽDO-a iz Zagreba, Ivan Plevko, uvodno je zatražio ispravak izmijenjene optužnice.

Nakon toga je rekao da je, iz dokaza koji su izvedeni tijekom istrage, kao i iz dokaza, koji su izvedeni tijekom ovoga postupka, dokazano da je optuženik počinio kaznena djela koja mu se stavljaju na teret. Analizirao je pregledanu video – snimku, od 6. lipnja 1995. godine, na kojoj se vidi dovođenje, postupanje sa zarobljenim civilima i njihovo ubijanje. Od žrtava su trojica bili malodobne osobe, a trojica mlađe punoljetne osobe. Analizirao je iskaze svjedoka Đorđa Matijevića i Zorana Vučenovića, koji su bili svjedoci pretrage optuženikove kuće. Rekao je, da su svjedoci prepoznali na snimku optuženika, te da su govorili što je nađeno u kući, u toj pretrazi. Analizirao je iskaz svjedoka Roberta Koprivanca, koji je rekao da je vidio optuženika u Đeletovcima, kao pripadnika paravojne jedinice «Škorpioni», koji je tamo radio u kuhinji, te da zna da je odlazio na teren u Bosnu.

Zamjenik ŽDO-a je rekao, da se iz snimke vidi da je optuženik radio svjesno i s namjerom, jer su oštećenici dovezeni, a optuženik je, što se jasno vidjelo na video - snimci, s crvenom beretkom na glavi, naredio zarobljenim civilima, u kamionu: «Izlazite!» Potom se vidi mučenje, tuča i zlostavljanje civila, te napokon i ubijanje: prvo četvorice, a potom i preostale dvojice civila. Rekao je, da je optuženik aktivno i svjesno sudjelovao u likvidaciji zarobljenika. Kazao je, da je optuženik dominirao scenom. U sredini kadra, izdao je strogo naređenje za izlazak iz kamiona. Optuženik je supočinitelj djela, koje mu se stavlja, točkom 1. optužnice, na teret, i zajedno s grupom ostalih pripadnika jedinice «Škorpioni» je sudjelovao u zajedničkoj namjeri da zlostavlja i ubije civile. To se vidi iz upornosti i drugih obilježja postupanja optuženika i ostalih suučesnika. Zamjenik ŽDO-a je rekao, da je priznanje optuženika da je držao pištolj u ruci, no, da nije pucao, svjesno umanjeње svoje uloge, što nije vjerodostojno. Rekao je, da je stupanj bezosjećajnosti i monstroznosti, s kojim je ovo djelo počinjeno, nevjerovatan.

Nadalje, Zamjenik ŽDO-a je rekao, da je neuvjerljiva tvrdnja optuženika, da je bio pod prinudom držati pištolj u ruci, kao i da je pod prinudom otišao u Trnovo. Iz ponašanja na snimci vidljivo je da se radi o apsolutnoj svjesnosti optuženika svojih čina.

U odnosu na točku 2 optužnice, Zamjenik ŽDO-a je rekao, da je vidljivo, da je u poslijepodnevним satima 31. listopada 1991. godine, optuženik, kao pripadnik paravojne formacije «Škorpioni», tukao i vrijeđao oštećenika Željka Junačkog, zadao mu običnu, tešku tjelesnu povredu udarcem nogom u predjelu rebara, od čega su slomljena dva rebra oštećenika. Analizirao je iskaz oštećenika Željka Junačkoga, te svjedoka Ivica Pavičića, iz kojih se vidi, po riječima Zamjenika ŽDO-a, da je oštećenik

maltretiran, tučen. Iz medicinske dokumentacije, koja je također izvedena kao dokaz u ovom postupku, vidljive su povrede, koje je oštećenik zadobio. Rekao je, da je svjedok, Ivica Pavičić, govorio da je optuženik odrezao uho jednom starijem čovjeku iz Antina, te da mu je taj čovjek, koji je u međuvremenu umro, to pričao.

Zamjenik ŽDO-a je rekao, da je u cijelosti dokazano da je optuženik počinio kaznena djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva i ratnog zločina protiv ratnih zarobljenika, dakle djela koja mu se optužnicom stavljaju na teret. Kazao je, da se radi o najtežim kaznenim djelima, s najgorim mogućim posljedicama za oštećenike: za 6 civila u Trnovu smrt, a za Željka Junačkog teške tjelesne povrede. Stoga je zatražio da Vijeće donese presudu, kojom će optuženika proglasiti krivim i osuditi ga na zatvorsku kaznu, zbog generalne i specijalne prevencije, te da mu produži pritvor do pravomoćnosti ove presude.

Branitelj optuženika, odvjetnik Nenad Sarta, rekao je da se iz obrane optuženika vidi da nije počinio kaznena djela, koja mu se stavljaju na teret. Rekao je, da se iz obrane optuženika vidi, u odnosu na točku 1 optužnice, da mu je prijetila opasnost po život, ako ne bi držao pištolj i prisustvovao ubijanju civila. Kazao je, da je optuženik djelovao pod neodoljivom silom i prijetnjom, te ga stoga, u odnosu na točku 1 optužnice treba osloboditi optužbi.

U odnosu na točku 2 optužnice, branitelj je, pozvavši se na obranu optuženika, rekao da se sa snimka vidi da su «Škorpioni» imali na desnom, a ne na lijevom rukavu znak škorpiona, kako su to tvrdili svjedoci Junačko i Pavičić. Rekao je, da se iz dopisa MUP-a Srbije vidi da su «Škorpioni» osnovani u lipnju 1992. godine, te da 1991. godine nisu niti postojali. Iz iskaza optuženika je vidljivo da on u Boboti, u kritično vrijeme, nije bio, da je tamo bio prije dvadeset godina. Stoga je i za ovu točku optužnice zatražio oslobođenje od optužbi.

Optuženi Slobodan Davidović u cijelosti je podržao završnu riječ svoga branitelja. Rekao je, da 1991. godine nije niti mogao biti u Boboti, jer su sva mjesta bila pod stražom i nije mogao ići iz svoga mjesta. Ponovio je, da nije učinio djela koja mu se stavljaju na teret. Rekao je, da mu je žao svjedoka Junačkoga i Pavičića zbog toga što su pretrpjeli, da mu je žao što ih je morao onako ispitivati, no, da su njihovi odgovori kontradiktorni. Kazao je da zna, da je Crnogorac, koji se spominje u postupku, Pantelić Duško, koji sada živi u Rumi. Ponovio je opis Bore Ivanovića, koji se također od svjedoka Junačkog i Pavičića spominje, no, on ga zna kao visokog i jakog čovjeka, a ne onakvog kako ga opisuju svjedoci. Rekao je, da se u odnosu na točku 1 optužnice istovremeno vodi postupak protiv nekih pripadnika «Škorpiona» u Beogradu. Govorio je o komandantu Mediću, o izjavama, koje se mogu čuti na tom suđenju, u kojima je jedan od optuženika rekao da je on, Slobodan Davidović, «ovjeravao mrtve». Kazao je, da je to izraz iz kriminalnog miljea. Rekao je, da je kazao komandantu Mediću da oslobode zarobljene ljude, koji su bili već mučeni i krvavi, da bi im oni pomogli, jer su imali medicinsku opremu. Rekao je, da se ispričava obiteljima ubijenih, no, komandant Medić nije imao milosti. Kazao je, da je imao priliku otići u Kanadu, nakon što je pogledao snimak, dok još nije bila podignuta optužnica protiv njega, no, da je odbio otići tamo, među četnike. Rekao je, da je čekao 6 dana sa spremljenom torbom, jer je znao da ništa nije počinio i mirno je čekao da policija dođe po njega. Na kraju se zahvalio policijskom inspektor, koji mu je, na odlasku u Remetinac, stavio u džep dvadeset kuna za cigarete, a stražarima u Remetincu na korektnom postupanju. Zahvalio se Vijeću, svima, na korektnom suđenju, zaželio svima sretnu Novu godinu, a svom narodu sretan Božić.

Predsjednik Vijeća, nakon što je utvrdio da više nitko od stranaka nema što dodati, rekao je da je kazneni postupak završen. Presuda će biti objavljena 29. prosinca 2005. godine u 9,30 sati.

Izveštaj sastavila Veselinka Kastratović